

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113202534
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8113202534.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Mareka Košča, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, XXX XX E., zastúpený: JUDr. Michal Fecilák, advokát so sídlom Jesenná 8, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1/ Prešovský samosprávny kraj, so sídlom Námestie mieru 2, 080 01 Prešov, zastúpený: Správa a údržba ciest Prešovského samosprávneho kraja, so sídlom Jesenná 14, 080 01 Prešov, 2/ Mesto Prešov, so sídlom Hlavná 73, 080 01 Prešov, zast. JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešove, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 12C/21/2013-300 zo dňa 13.09.2016 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovaným v 1/ a 2/ rade priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a vyslovil, že žalovaní v 1. a 2. rade majú voči žalobcovi právo na náhradu trov konania, každý v rozsahu 100 % trov konania. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal voči žalovaným zaplata súp, a to voči žalovanému v 1. Rade sumy vo výške 4.490,81 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 28.01.2013 do zaplata a voči žalovanému v 2. rade sumy 1.915,44 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 28.01.2013 do zaplata. Dôvodom žaloby bolo to, že žalobca uzavrel s postupcami A. F. a G. F. dňa 27.12.2012 zmluvu o postúpení pohľadávok č. XX/XX, predmetom ktorej boli pohľadávky voči žalovaným, a to bezdôvodné obohatenie za záber a neoprávnené užívanie pozemku č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 398 m², nachádzajúcej sa v kat.úz. E., ktorej podielovými spoluvlastníkmi boli A. F. a G. F. v podiele 1 pre každého. Na predmetnej parcele o výmere 279 m² sa nachádza stavba pozemnej komunikácie - cesta III. triedy, zaradená rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR do siete diaľnic zo dňa 23.04.2012 ako diaľničný privádzač z diaľnice D1. Následne dňa 03.07.2012 medzi žalovaným v 1. rade a NDS, a.s. ako nadobúdateľom bola uzavretá zmluva o prevode vlastníctva k inžinierskej stavbe - pozemnej komunikácii ku dňu 12.07.2012. Na novovytvorenej parcele B. H. C. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 119 m² sa v žalovanom období od 29.01.2011 do 30.06.2012 nachádzal chodník a oporný múr, pritom žalovaný v 2. rade ani v inom konaní nespochybňuje vlastníctvo chodníka. Nárok odôvodnil ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Výška požadovanej náhrady za vecné bremeno bola vyčíslená znaleckým posudkom znalca I. A. I. č. X/XXXX zo dňa 06.01.2013, ktorá bola vyčíslená vo výške 11,32 eur/m², čo za obdobie od 29.01.2011 do 30.06.2012 za 519 dní predstavuje sumu 4.490,81 eur na parcelu č. XXXX/XX - zastavané plochy o výmere 279 m² a sumu 1.915,44 eur na parcelu č. XXXX/XX o výmere 119 m².

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 3, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2009 Z.z., § 128 ods. 2, § 151n ods. 1 a § 151o ods. 1, § 100 ods. 2, 3, § 101, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, článku 11 ods. 4 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb. a článku 20 ods. 4 Ústavy SR skonštatoval, že právo na zaplatenie finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom. Vlastník pozemku tak má možnosť domáhať sa náhrady za zriadenie vecného bremena, ktorý nárok však podlieha premlčaniu v zmysle § 100 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka tak, že platí všeobecná premlčacia doba v trvaní troch rokov, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Nárok žalobcu na náhradu za užívanie predmetných pozemkov uplatnený za obdobie od 09.01.2011 do 30.06.2012 posúdil podľa zák. č. 66/2009 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2009. Nie je sporné, že žalovaný v 1. rade je vlastníkom stavby cesty III. triedy na základe zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách s účinnosťou od 01.01.2004 podľa dohody o prechode majetku a s ním súvisiacich práv a povinností z vlastníctva štátu v správe Slovenskej správy ciest na Prešovský samosprávny kraj z 29.12.2003, čo bolo nepochybne zistené zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 15C 9/2009. Žalovaný v 2. rade v priebehu konania nepopieral vlastníctvo predmetnej stavbe chodníka v zmysle zákona č. 135/1991 Z.z. o majetku obcí. Žalovaným dňom 01.07.2009 vzniklo k predmetným pozemkom v ich prospech právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie uvedených pozemkov (§ 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z.). Postupcom vznikol v zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., okrem iného, aj nárok na to, aby mu žalovaní zámennou zmluvou poskytli náhradný pozemok, ktorý je v ich vlastníctve. Ak sa neuplatní postup podľa odseku 1, usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou sa vykoná v konaní o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného predpisu, ktorým je zák. č. 330/1991 Zb. (§ 2 ods. 2 zák. č. 66 /2009 Z.z.).

3. Podľa súdu prvej inštancie ust. § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. je jedným z tých, ktoré v zmysle § 151o) Občianskeho zákonníka, konkretizuje možnosti zriadenia vecného bremena zo zákona. Vecné bremená zriaďované zákonom nemajú celkom totožný charakter s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou právnou úpravou upravujúcou činnosti, k realizácii ktorých vznikli. Ak špeciálna úprava o zriadení vecného bremena zo zákona neobsahuje riešenie týkajúce sa náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, táto situácia je riešiteľná aj využitím článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, z ktorého vyplýva, že obmedziť vlastnícke právo je možné len za náhradu.

4. Podľa súdu prvej inštancie finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom vyplývajúcim z vecného bremena. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia, čo vyplýva aj zo spôsobu jej výpočtu upraveného vo vyhl. č. 492/2004 Z.z., v zmysle ktorého sa výpočet všeobecnej hodnoty vecného bremena vykoná tak, že práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú zistením výhody, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému v období jedného roka a hodnota tejto výhody sa násobí pri právach časovo neobmedzených 20-timi a pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo trvať, najviac však 20-timi. Konštatoval, že zákonné vecné bremeno vzniklo v súlade s § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. a uvedené ustanovenie zákona ohľadne vecného bremena odkazuje na § 151n až 151p Občianskeho zákonníka. Vznik tohto vecného bremena zo zákona je treba považovať za usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo VÚC, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo VÚC podľa osobitných predpisov. Ak nemá vlastník stavby, ku dňu účinnosti tohto zákona, ku pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo VÚC. Toto vecné bremeno vzniklo odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. teda dňom 01.07.2009. Tento nárok je iba jeden a má ho len ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý túto nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, teda k účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., t. j. ku dňu 01.07.2009. Žalobca by mal nárok na finančnú náhradu za vznik vecného bremena, no nakoľko však žaloba bola podaná dňa 28.01.2013 súd nemohol túto finančnú náhradu priznať, a to z dôvodu vznesenej námietky premlčania tak žalovaným v 1. rade, ako aj žalovaným v 2. rade. Právo na zriadenie vecného bremena sa nepremlčuje. Avšak v konaní nešlo o zriadenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktoré bolo zriadené zo zákona, ale išlo o vyplatenie finančnej náhrady za toto zriadenie, čo nepochybne je odlišnou skutočnosťou.

5. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru že nárok finančnej náhrady je premlčaný, už sa nezaoberal inými námietkami vznesenými žalovanými. Súd však dodal, že aj pokiaľ by nebola

vznesená námietka premlčania, prípadne by nebola dôvodná, z pripojeného obsahu kľúčovým bolo zistenie zo spisu tunajšieho súdu sp.zn. 11C/220/2010, ako aj spisu tunajšieho súdu 15C/9/2009, že zo záznamu z rokovania zo dňa 23.11.1982, zo záznamu výrobného výboru konaného dňa 27.01.1983 za účasti zástupcu Výrobného družstva stavba Prešov, a to právneho predchodcu vlastníka dotknutej nehnuteľnosti v tejto právnej veci, tento subjekt súhlasil výslovne s riešením podľa projektovej dokumentácie a nasledujúcich rokovaní kolaudačného konania, pričom sa zmluvné strany dohodli na tom, že vlastník stavby pozemnej komunikácie má právo na bezodplatné užívanie pozemku, a to na dobu neurčitú. V právnej veci sp.zn. 15C/9/2009 týkajúcej sa totožnej nehnuteľnosti, vyjadril odvolací súd v rozhodnutí 9Co 78/2012-318 zo dňa 12.11.2013, že žalobca sa nemôže úspešne domáhať vydania plnenia ktorého sa dobrovoľne vzdal jeho právny predchodca v čase zriadenia stavby pozemnej komunikácie. Práva žalobcu nie sú porovnateľné s právami iných vlastníkov pozemkov, ktoré boli zastavané bez vyžiadania súhlasu či dokonca proti vôli vlastníkov pozemku. Práva vlastníka upravené v ustanovení § 123 Občianskeho zákonníka má vlastník "len v medziach zákona". Niektoré obmedzenia vlastníckeho práva vyplývajú z povahy veci a zo všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Vlastnícke právo je obmedzené predovšetkým právami ostatných vlastníkov. Výkon vlastníckeho práva tak nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do výkonu práv ostatných vlastníkov, ostatných osôb. Listina základných práv a slobôd výslovne zakazuje zneužitie vlastníckeho práva (článku 11 ods. 3) a umožňuje za určitých podmienok jeho vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie (článok ods. 4). Je potrebné rozlišovať medzi prípadmi zriadenia pozemnej komunikácie bez súhlasu vlastníka pozemku, či proti jeho vôli a medzi zriadením komunikácie so súhlasom vlastníka pozemku, ak dôjde k dohode, hoci neformálnej, medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby o bezodplatnom užívaní pozemku na dobu neurčitú. V takom prípade nový vlastník pozemku nemôže nadobudnúť k takémuto pozemku viacej práv, ako mal predchádzajúci vlastník. V danom prípade nedošlo k zriadeniu neoprávnenej stavby protiprávnym konaním stavebníka a preto, za tohto stavu predstavuje uplatnenie náhrady za užívanie takého pozemku zneužitie výkonu práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Teda už aj pred zriadením zákonného vecného bremena zákonom č. 66/2009 Z.z., boli upravené práva k užívaniu predmetnej nehnuteľnosti pozemnou komunikáciou právnym predchodcom žalobcu a právnym predchodcom žalovaných.

6. V ďalšom súd prvej inštancie uviedol, že prví rozsudok v predmetnej veci zo dňa 17.06.2014 č.k. 12C/21/2013-125 bol zrušený uznesením odvolacieho súdu č.k. 19Co/198/2014-192 zo dňa 19.11.2015, no s poukazom na rozhodnutie NS SR zo dňa 14.04.2016 sp.zn. 3Cdo/49/2014 osvojil si právny názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp.zn. 3Cdo/49/2014, ktorý riešil uplatnenú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu s poukazom na § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, že ak (nezmenený) vlastník takéhoto pozemku svoje právo na náhradu za obmedzenie vlastníctva neuplatnil v stanovenej dobe, došlo k premlčaniu jeho práv a v súčasnosti sa už nemôže domáhať žiadnej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Z uvedeného rozhodnutia je možné jednoznačne vyvodiť, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová.

7. Súd prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu I. ÚS/241/07 uviedol, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Uzavrel, že právo na nárok za náhradu vecného bremena daný bol, avšak tento je premlčaný a žalovaní vzniesli námietku premlčania.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1, 2, a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Keďže v konaní boli úspešní v plnom rozsahu žalovaní, súd im priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. V odvolaní zrekapituloval dôvody svojho nároku a skutkové okolnosti, ako aj dôvod jeho uplatnenia a tiež priebeh doterajšieho konania. Súdu prvej inštancie vytýkal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na článok 11 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, článok 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 20 ods. 4 Ústavy SR, § 3, § 123, § 124, § 128 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Súd prvej inštancie pochybil, keď aplikoval rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.04.2016, keďže

sa týkalo náhrady za vecné bremeno podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. V zmysle § 391 ods. 2 CSP a článku 2 CSP je pritom viazaný právnym názorom súdu vyššej inštancie vysloveným v predmetnom konaní s poukazom na názor vyslovený v uznesení sp. zn. 19Co/198/2014 zo dňa 19.11.2015. Pritom boli podané návrhy Krajského súdu v Prešove, ako aj Okresného súdu v Pezinku o vyslovenie nesúlady § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov s Ústavou SR a tiež podporne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR - Náleze sp. zn. PL. ÚS/42/2015 z 12.10.2016 so záverom, že pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia. Okrem iného rozhodol aj o tom, že ust. § 10 konkrétnych odsekov zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike a v nich slovo „jednorazová“ v spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s článkom 20 ods. 4 Ústavy SR a článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto aj v predmetnom prípade má žalobca právo na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za vymedzené časové obdobie od 29.01.2011 do 30.06.2012 (nie na jednorazovú náhradu) práve s poukazom na článok 20 ods. 4 Ústavy SR. Súd prvej inštancie nesprávne vyložil právny záver KS v Prešove v zrušujúcom uznesení sp. zn. 19Co/198/2014 z 19.11.2015, ako aj s poukazom na článok 20 ods. 4 Ústavy SR a článok 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a článok 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru. Má za to, že vlastník pozemku môže byť obmedzený iba na základe zákona a nie zo zákona. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo/89/2008 z 21.12.2009, podľa ktorého ak by zákon neriešil poskytnutie náhrady za vzniklé zákonné vecné bremeno, bolo by možné odvodiť poskytnutie týchto náhrad priamo z článku 20 ods. 5 Ústavy SR, resp. § 128 ods. 2 OZ. Teda ak zákon, ktorým sa zriaďuje vecné bremeno, neupravuje formu poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva, má povinný nárok na poskytnutie náhrady s odkazom na článok 20 ods. 4 Ústavy SR. Aj podľa Ústavného súdu ČR vysloveného v Náleze sp. zn. PL. ÚS/41/1997 z 11.03.1998 vlastník sa môže domáhať práva na poskytnutie náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva (nie náhrady za zriadenie vecného bremena) priamo, s odvolaním sa na článok 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd. Žalobca má preto za to, že v danom prípade zákon č. 66/2009 Z.z. neupravuje formu poskytnutia náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za vzniklé vecné bremeno, preto dotknutý vlastník pozemku sa môže domáhať opakovaných platieb primeranej náhrady vo výške nájomného počas trvania obmedzenia, keďže vlastníkovi pozemku náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva patrí v zmysle ochrany základných práv a slobôd, teda základného práva vlastníť a užívať majetok. Vecné bremeno ako také nevzniká bezodplatne, čo vyplýva aj z článku 20 ods. 4 Ústavy SR, ktorý vyžaduje pri nútenom obmedzení vlastníckeho práva poskytnutie primeranej náhrady. Vyslovil svoj nesúhlas s tvrdením súdu prvej inštancie, že finančná náhrada za vzniklé vecné bremeno je jednorazová, lebo stavba pozemnej komunikácie a chodníka na pozemku postupcov, na ktorom je vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z.z. nepredstavuje jednorazové obmedzenie vlastníkov pozemku, ale trvajúci stav. Vlastník tak má právo na náhradu za každý deň obmedzenia vlastníckeho práva. Potom aj premlčacia doba plynie deň nasledujúci po každom dňom jeho obmedzenia. S poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 4Obo/319/99 možno vyvodit', že nie je možné, aby sa právo premlčalo úplne, ak vecné bremeno trvá, premlčať sa môžu jedine jednotlivé čiastkové náhrady za konkrétne dni, kedy boli jeho vlastnícke práva obmedzené. Keďže zákon č. 66/2009 Z.z. neupravuje náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom, ani vo forme jednorazovej náhrady, ani vo forme renty, je na vlastníkovi pozemku, aby sa domáhal jednorazovej náhrady alebo pravidelnej renty. Môže sa tak domáhať aj úpravy povinnosti platiť náhradu pro futuro, a to vo forme jednorazovej náhrady alebo renty. Nebolo preto možné žalobu zamietnuť z dôvodu premlčania. Poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku NS SR sp.zn. 4Cdo/89/2008 z 21.12.2009, z ktorého vyplýva, že ak je zákonné vecné bremeno zriadené bez poskytnutia náhrady, má povinný nárok na poskytnutie náhrady s poukazom na článok 20 ods. 4 Ústavy SR. Poukázal aj na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS/237/2009 zo 16.12.2009, podľa ktorého, ak je vlastnícke právo k veci nadobudnuté v súlade s platnými zákonmi, nie je možné ho obmedziť alebo využívať bez právneho dôvodu, v čom spočíva ochrana vlastníka majetku. Ústavný súd už v minulosti sa vyjadril, že pri nútenom obmedzení možno uvažovať o opakovaných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia (pozri Nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS/237/2009 zo 16.12.2009). Preto v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. patrí do vysporiadania vzťahu primeraná náhrada vo forme opakovaných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia. Aj zo zjednocujúceho stanoviska Krajského súdu v Prešove z 10.01.2013 vyplýva, že vlastníkovi trpiaceho pozemku v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. patria opakované platby primeranej náhrady počas trvania obmedzenia, ktoré sa premlčujú.

10. Odvolateľ ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že nereagoval na ním predloženú ustálenú judikatúru, podľa ktorej všeobecne súdu priznávajú nároky na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným

bremenom v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z., aj keď bol nárok uplatnený po uplynutí 3 rokov účinnosti zákona a poukázal na konkrétne rozsudky okresných súdov a krajských súdov. Uvedené súdy dospeli k záveru o práve na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za vymedzené časové obdobie s poukazom na článok 20 ods. 4 Ústavy SR. Rovnako, ak by zákonodarca mienil zákonom č. 66/2009 Z.z. zriadiť v prospech obce, resp. vyššieho územného celku právo zodpovedajúce vecnému bremenu bezodplatne, vyjadril by to *expressis verbis* priamo v zákone. Súd prvej inštancie opomenul aplikovať na predmetnú právnu vec aj závery vyslovené v rozsudkoch NS SR sp. zn. 4 Cdo/89/2008, 4 MCdo/2/2014 a NS ČR sp. zn. 28 Cdo/924/2011, ako aj Nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS/237/09 a IV. ÚS/70/2001 a tiež zjednocujúce stanovisko Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.01.2013. Vzhľadom na uvedené namietal preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že nárok je premlčaný, že náhrada môže byť iba jednorazová a že premlčacia doba začala plynúť okamihom účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. Jeho nárok je preto dôvodný s poukazom na priamu aplikáciu článku 20 ods. 4 Ústavy SR, článku 11 ods. 4 Listiny a článku 1 Dodatočného protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Záver súdu prvej inštancie je ústavne nekonformný a v rozpore s inými rozhodnutiami súdov. Má preto nárok na požadovanie „primeranej náhrady“ za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za žalované obdobie. Iný výklad by bol v rozpore s článkom 20 ods. 4 Ústavy SR a článkom 1 Protokolu č. 1 Dohovoru. Podľa žalobcu súd prvej inštancie interpretoval a aplikoval právne normy tak, že sú zjavne protirečivé, popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky a sú v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Boli popreté práva na pokojné užívanie majetku zaručené Ústavou SR, Listinou a Dohovorom, resp. si ich súd vykladá svojvoľne - ústavne nekonformným spôsobom. Mal sa vypoariadať so všetkým čo v priebehu konania vyšlo najavo a aplikovať ústavne súladné interpretované právne normy platného práva. Neakceptoval ani to, že článok 1 Dodatočného protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má na základe článku 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pre zákonom č. 66/2009 Z.z. Pritom zákon č. 66/2009 Z.z. bol schválený už za účinnosti Listiny základných práv a slobôd. Rovnako súd prvej inštancie nedal odpovede na kľúčové námietky žalobcu. Uviedol, že zásada voľného hodnotenia dôkazov neznamená, aby súd mal na výber, ktoré z prevedených dôkazov vyhodnotí a ktoré nie alebo o ktoré oprie svoje skutkové závery a ktoré opomenie. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (RuizTorija c. Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; HiroBalani c. Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29.05.1997; Higgins c. Francúzsko z 19.02.1998). Súd prvej inštancie nedal odpoveď na kľúčové námietky žalobcu na právne závery v rozhodnutí, ktoré špecifikoval, a to tak Najvyššieho súdu SR, Najvyššieho súdu ČR, Ústavného súdu SR, rozsudkov krajských a okresných súdov SR, ako aj zo zjednocujúceho stanoviska občiansko-právneho a obchodno-právneho kolégia KS v Prešove z 10.01.2013. Žiadal odvolací súd, aby so závermi vyššie uvedených rozhodnutí sa vypoariadal vo vzťahu k predmetnému konaniu. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo jeho žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Podľa neho odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa náležitosti v súlade s § 220 ods. 2 CSP, stručne, jasne a výstižne vysvetľuje skutočnosti, ktoré považoval súd za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Poukázal aj na rozsudky NS SR sp.zn. 3Cdo/49/2014 zo 14.04.2016 a 7Cdo/26/2014 z 24.03.2015, ktoré sú použiteľné aj pre toto konanie. Aj podľa neho náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva má charakter jednorazovej náhrady, ktorá v danom prípade je majetkovým právom premlčujúcim sa v zmysle § 100 a nasl. OZ. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR I. ÚS/ 474/2013 zo dňa 07.08.2013. Keďže nárok bol premlčaný, čo bolo namietané, súd žalobu dôvodne zamietol. Tiež spochybnil výšku náhrady uplatnenú v zmysle znaleckého posudku č. X/XXXX I. I.. Podľa žalovaného v 1. rade v tomto konaní uplatnená náhrada má charakter zneužitia výkonu práva, čo je v rozpore s § 3 ods. 1 OZ. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

12. Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

13. K vyjadreniu žalovaného v 1. rade zaujal stanovisko žalobca, v ktorom v podstate zotrval na svojich odvolacích dôvodoch a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie alebo jeho návrhu v celom rozsahu vyhovieť. Žalovaný v 1. rade vo svojom ďalšom vyjadrení zotrval na doterajšom postoji vo veci s poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS/313/2010-24 zo dňa 20.01.2010 a opätovne navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Žalobca do spisu predložil ďalšie

svoje vyjadrenie s poukazom na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. PL. ÚS/42/2015, v ktorom opätovne vyjadril svoj názor vo veci a v ktorom podrobne sa venoval odôvodneniu Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS/42/2015 so záverom, že argumentácia ani súdu prvej inštancie, ani žalovaných v predmetnej veci neobstojí. K uvedenému vyjadreniu sa žalovaní už nevyjadrili.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola sústredená na tvrdenie o nesprávnom procesnom postupe, nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom zistení skutkového stavu.

16. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) odvolací súd uvádza, že dôvodnosť tejto námietky nebola zo spisu zistená. Právo na spravodlivý proces je veľmi široko koncipovaný pojem, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť práva ako prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na poučenie o procesných právach, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim ako aj ďalšie iné. Porušenie akéhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie zo strany súdu. O porušenie práva na spravodlivý proces zo strany súdu však ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, ktorá jednoznačne odôvodní záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne konanie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

20. V predmetnej veci bolo prvýkrát rozhodnuté prvoinštančným súdom rozsudkom č.k. 12C/21/2013-125 zo dňa 17.06.2014, keď súd prvej inštancie žalobu zamietol.

21. Krajský súd uznesením č.k. 19Co/198/2014-192 zo dňa 19.11.2015 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. Následne ďalším rozsudkom zo dňa 13.09.2016 súd prvej inštancie opätovne žalobu zamietol a odvolací súd rozsudkom č.k. 19Co/12/2017-348 zo dňa 12.12.2017 tento rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

23. Na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd SR ako súd dovolací rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12.12.2017 č.k. 19Co/12/2017-348 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. V prejednávannej veci dovolací súd zistil, že odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami, keď odvolací súd zrozumiteľným a presvedčivým

spôsobom nevysvetlil, prečo sa na posudzovanú právnu vec nevzťahuje nález pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS/42/2015 a taktiež aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS/35/2015 a prečo sa na posudzovanú právnu vec vzťahuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 a rozsudky Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co/12/2015-2014 a č.k. 8Co/165/2014-670, týkajúce sa zákona č. 182/1993 Z.z.

24. Pro zrušení a vrátení veci odvolací súd opätovne rozhodol rozsudkom č.k. 19Co/35/2021-554 zo dňa 30.06.2022 tak, že potvrdil rozsudok, žalobcovi priznal voči obom žalovaným plný nárok na náhradu trov dovolacieho konania a obom žalovaným priznal voči žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. V dôvodoch svojho rozhodnutia odvolací súd v prvom rade poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie v tejto veci, ktoré bolo dovolacím súdom zrušené, a to konkrétne na bod 21 tohto rozhodnutia: „Ak odvolateľ dáva do pozornosti aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS/42/2015 zo dňa 12.10.2016, odvolací súd k tomu uvádza, že toto rozhodnutie nie je aplikovateľné na danú vec. Ústavný súd SR totiž rozhodoval o súlade niektorých ustanoveniach zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení zmien a doplnkov s Ústavou SR, a to článkom 20, teda jeho predmetom rokovania nebol zákon č. 66/2009 Z. z., ktorý je nutné aplikovať v predmetnej právnej veci. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR navyše nevyplýva, aby bolo vylúčené, že odplata za vzniknuté vecné bremeno by mala byť len jednorazová v predmetnej právnej veci.“

26. Žalobca v priebehu procesu opakovane poukazoval na rozhodnutia iných súdov, ktoré dospeli k záveru, že je potrebné uplatniť ústavne konformný výklad právnych predpisov (v zmysle záverov plynúcich z vyššie uvedených rozhodnutí Ústavného súdu SR) a keďže obmedzujúci zásah trvá dlhší čas, má taký vlastník právo na opakujúce sa náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Uvedené právne názory vychádzajú z údajného "práva na opakujúce sa náhrady". V tejto súvislosti odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že zákon náhradu nereguluje, a teda implicitne ani opakujúce sa plnenie a konečne ani to, že by sa náhrada mala priznať v prípade dlhodobého zásahu do vlastníctva. Konštatovanie takéhoto práva je výsledkom úvah niektorých súdov SR, (na ktoré poukazoval žalobca aj v dovolaní), a to s odkazom na citovaný nález Ústavného súdu SR.

27. Odvolací súd opakovane zdôrazňuje, že vidí podstatný rozdiel medzi právnou otázkou, ktorú pri kontrole ústavnosti posudzoval Ústavný súd SR a otázkou v predmetnom spore. Ústavný súd SR posudzoval súlad znenia zákona o jednorazovej náhrade s Ústavou Slovenskej republiky.

28. Je úplne pochopiteľné a logické, že jednorazová náhrada v dikcii zákona (tepelná energetika) nezodpovedá všetkým možným zásahom do vlastníctva osoby, ktoré môžu v budúcnosti nastať a že takáto "zabetónovanie" jednorazovej náhrady v zákone môže spôsobiť pri rozmanitostiach života a nepredvídateľných situáciách úplne nevyvážené a nespravodlivé stavy.

29. Na rozdiel od Ústavného súdu SR, odvolací súd a ani súd prvej inštancie v predmetnej veci nevychádzal zo žiadnej dikcie zákona o jednorazovej náhrade. Cieľom konania bolo priznať právo na primeranú náhradu za zásah do vlastníctva osoby, ktoré súd nijako nespochybnil. Ukázalo sa však, že išlo o právo oslabené premlčaním a že neskorým uplatnením tohto práva sa posunulo do roviny naturálnej obligácie.

30. Odvolací súd teda nerozhodoval o žiadnej jednorazovej náhrade, a to práve z dôvodu, že tak ako názor súdov o opakujúcom plnení, (na ktoré poukazoval žalobca), tak ani jednorazová náhrada nemá *expressis verbis* oporu v zákone. Nemožno vôbec vylúčiť, že v budúcnosti sa náhrada prizná pri zmene skutkových okolností a v tomto smere rozsudok v predmetnej veci nezakladá pri zmene skutkových okolností prekážku rozsúdenej veci.

31. V predmetnej veci sa teda rozhodovalo o práve na náhradu za zásah do vlastníctva vecným bremenom a je neodškriepiteľný fakt, že pri deficite právnej úpravy mohol vlastník o takúto náhradu požiadať už od účinnosti zákona, ktorý vecné bremeno zriadil.

32. Ak je však tomu tak, potom prvým dňom na uplatnenie náhrady za takýto zásah bol deň účinnosti zákona, a ktorý je zároveň podľa Občianskeho zákonníka dňom, kedy sa právo mohlo uplatniť na súde

prvý krát (§ 101 OZ). Na to, aby sa mohla náhrada uplatniť sa od dotknutého vlastníka nevyžadovala nijaká doba trvania vecného bremena (deň, mesiac, rok). Právo sa dalo uplatniť hneď v prvý deň účinnosti zákona, teda aj po prvej hodine či minúte účinnosti zákona, a to nie len za nejakú časť, ale za úplný a kompletný zásah do vlastníctva, ktorý sa aj podľa oceňovacích predpisov v aplikačnej praxi súdov bežne vypočítava (oceňuje) jednou sumou (Vyhláška č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, príloha č. 3, časť F2 písm. a/ - výpočet všeobecnej hodnoty vecného bremena sa vykoná tak, že práva spojené s nehnuteľnosťou sa odhadnú tak, že sa zistí výhoda, ktorú tieto práva prinášajú oprávnenému (vlastníkovi) v období jedného roka a hodnota tejto výhody sa vynásobí pri právach časovo neobmedzených dvadsiatimi; pri právach časovo obmedzených počtom rokov, počas ktorých má právo ešte trvať, najviac však dvadsiatimi).

33. Vo vzťahu k tvrdeniam odvolateľa pre posúdenie jednorazovej náhrady za vzniknuté vecné bremeno podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z ako opakovanej náhrady odvolací súd opakovane poznamenáva, že predmetnú náhradu odvolací súd posúdil ako jednorazovú náhradu, a neexistuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo tomuto záveru. Na podporu správnosti uvedeného názoru odvolací súd opätovne poukazuje na záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. apríla 2016 sp.zn. 3Cdo49/2014, rozsudku z 24. marca 2015 sp.zn. 7Cdo 26/2014, v ktorých najvyšší súd konštatoval, že: „Vecné bremeno okrem toho, že môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu, rozhodnutím súdu, môže vzniknúť aj priamo zo zákona. Zákonom zriadené vecné bremeno je vlastník povinný rešpektovať v nevyhnutnej miere a rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriaďovaných priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti. Toto obmedzenie vlastníckych práv je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby toto zasahovanie bolo podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka. Vecné bremená zriadené ex lege majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, avšak nejde o komplexnú úpravu, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Ak tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012.“.

34. Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. III. ÚS 149/2017-19 zo dňa 28.02.2017 argumenty Najvyššieho súdu vyslovené v citovaných uzneseniach Najvyššieho súdu SR považoval za správne. Na tomto závere Ústavného súdu SR nemení nič ani jeho nálezh sp. zn. PL. ÚS 42/2015 z 12. októbra 2016, ktorým bolo v bode 1 vyslovené, že: „ustanovenia § 10 ods. 5 druhá, tretia a štvrtá veta, § 10 ods. 9, § 10 ods. 10 prvá a tretia veta a § 10 ods. 12 prvá, druhá a štvrtá veta zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov v rozsahu, v akom sa v týchto ustanoveniach používa slovo „jednorazová“ v slovnom spojení „primeraná jednorazová náhrada“ nie sú v súlade s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

35. Odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 539/2020-21 zo dňa 28.10.2020, z ktorého záverov vychádzal pri posudzovaní dôvodnosti odvolania

žalobcu, z ktorého vyplýva nasledovné: „Okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Podstatu predmetného názoru považoval za ústavne udržateľný aj Ústavný súd v rozhodnutí IV.ÚS 227/2012. Právo na náhradu za vecné bremeno sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe a tento nárok je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. k 01. júlu 2009. Ak judikatúra Najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.“. Možno teda konštatovať, že Ústavný súd SR uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery vyššie citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR.

36. Po dovolaní žalobcu proti tomuto rozsudku odvolací súd opätovne zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.06.2022 sp.zn. 19Co/35/2021-554 a vec vrátil na ďalšie konanie.

37. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie na odvolacom súde je postihnuté vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP z dôvodu jeho arbitrárnosti. Tento nedostatok spočíva v rozpore právnych argumentov, týkajúcich sa právneho záveru o premlčaní práva žalobcu na finančnú náhradu za zásah do vlastníctva vecným bremenom vzniknutým na základe zákona a to podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. V tejto súvislosti odvolací súd (s poukazom na skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, podľa ktorého si žalobca uplatňuje právo z postúpenej pohľadávky) uvádza, že rozhoduje o práve na náhradu za zásah do vlastníctva vecným bremenom, vzniknutým zo zákona č. 66/2009 Z.z. Ide pritom o majetkové právo, ktoré sa premlčuje podľa Občianskeho zákonníka vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote (§ 101) a žalobu súd zamietol s tým, že si žalobca uplatnil na súde premlčaný nárok (dňa 28. januára 2013, pričom bola vznesená námietka premlčania), keď vlastník o túto náhradu mohol požiadať už od účinnosti zákona, t.j. k 1. júlu 2009. V ďalšom uviedol, že, aby sa mohla náhrada uplatniť od dotknutého vlastníka sa nevyžadovala žiadna doba trvania vecného bremenom a právo sa dalo uplatniť účinnosťou zákona hneď, a to nielen za nejakú časť, ale za úplný, komplexný zásah. Zároveň v bode 16. zdôraznil, že nerozhodoval o jednorazovej náhrade, pričom v bode 19. naopak uvádza, že právo na náhradu posúdil ako jednorazovú, nie opakovanú. V bode 21. pritom poukazuje na to, že pri posúdení dôvodnosti odvolania žalobcu vychádzal zo záverov rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 539/2020-21 z 28. októbra 2020, podľa ktorých ... „Právo na náhradu za vecné bremeno sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe a tento nárok je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. k 01. júlu 2009. Ak judikatúra Najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.“. Tiež v závere dodáva, že si neosoboval právo posudzovať ústavnosť jednorazovej náhrady v zákone (zrejme v zákone č. 66/2009 Z.z.). Takéto odôvodnenie rozhodnutia je podľa dovolacieho súdu rozporuplné a nesúrodé, keď jednak premlčanie práva žalobcu na náhradu za zásah do vlastníctva z vecného bremena odvíja súd odo dňa účinnosti zákona, pričom poukazuje na to, že nerozhoduje o žiadnej jednorazovej náhrade, a naopak hovorí, že náhrada sa dala uplatniť komplexne a je jednorazová. Zároveň vychádzal aj zo záverov rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorý pojednáva o tom, že tento nárok je jednorazový a má ho ten vlastník pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., pričom odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobca nie je pôvodným vlastníkom nehnuteľnosti.

38. Odvolací súd po opätovnom zrušení svojho rozsudku opätovne rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 12C/21/2013-300 zo dňa 13.09.2016 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

39. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu z postúpenej pohľadávky voči žalovanému v 1/ rade vo výške 4 490,81 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 28.01.2013 do zaplatenia a voči žalovanému v 2/ rade na sumu 1 915,44 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 28.01.2013 do zaplatenia, ktorý mal podľa žalobcu spočívať v bezdôvodnom obohatení žalovanými za záber a neoprávnené užívanie pozemku č. 3153/16, nachádzajúcemu sa v k.ú. E., za obdobie od 29.01.2011 do 30.06.2012. Na predmetnej parcele o výmere 279 m² sa nachádza stavba pozemnej komunikácie – cesta III. triedy, ktorý mal do svojho užívania prevziať žalovaný v 1/ rade. Proti žalovanému v 2/ rade si žalobca uplatnil postúpený nárok za užívanie novootvorenej parcely B. H. XXXX/XX o výmere 119 m², na ktorej sa má nachádzať chodník. Nárok odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. a výšku požadovanej náhrady za vecné bremeno vyčíslil s poukazom na znalecký posudok znalca I. A. I. č. X/XXXX zo dňa 06.01.2013.

40. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov - Ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

41. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. - Vlastník pozemku pod stavbou je povinný strieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

42. Podľa § 100 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka právo sa premičí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premičanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premičania dovoľá, nemožno premičané právo veriteľovi priznať.

43. Premičujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

44. Žalovaným dňom 01.07.2009 vzniklo k predmetným pozemkom v jeho prospech právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie predmetných pozemkov (§ 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z.). Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je jedným z tých, ktoré v zmysle § 151o Občianskeho zákonníka konkretizuje možnosti zriadenia vecného bremena zo zákona. Vznik tohto vecného bremena zo zákona je treba považovať za usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce, ktoré prešli do vlastníctva obce podľa osobitných predpisov. Ak nemá vlastník stavby, ku dňu účinnosti tohto zákona, pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec.

45. Správne postupoval súd prvej inštancie, keď poukazoval a vychádzal z ústavnej rozhodovacej praxe NS SR (rozhodnutie sp.zn. 3Cdo/49/2014), kde došlo k záveru, že náhrada za zákonne a vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia, pričom tento nárok patrí iba vlastníkovi pozemku v čase vzniku zákonného vecného bremena a je možné ho uplatniť iba v trojročnej premičacej dobe, ktorá začína plynúť od účinnosti zákona (od vzniku zákona o vecnom bremene). Žalobca si teda mohol uplatniť náhradu za vecné bremeno v lehote troch rokov od účinnosti zákona t. j. do 01.07.2012, pričom žalobu podal na súd až dňa 28.01.2013, t.

j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovanými za situácie, že súd z celého spisu nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by na takto vznesenú námietku premlčania nemohol prihliadať, žalobu zamietol.

46. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu v sebe zahŕňa aj právo jednotlivca na legitímne očakávanie. Z hľadiska princípu právnej istoty, podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (Nález Ústavného súdu SR, sp.zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.4.2008, Nález Ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (m. m. Nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 24.6.2009, Nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 6.2.2008). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchýliť od doterajšej rozhodovacej praxe.“ Doktrína legitímneho očakávania je doktrínou verejného práva, ktorá spočíva v tom, že súkromná osoba ako účastník právneho vzťahu má voči orgánu verejnej moci isté odôvodnené očakávanie. Tieto odôvodnené očakávania sa vzťahujú na postup orgánu verejnej moci, prípadne rozhodnutie toho orgánu. Postup orgánu verejnej moci totiž musí byť predvídateľný (vzhľadom na právnu úpravu) a orgán nemôže v skutkovo podobných prípadoch rozhodovať rozdielne (IV. ÚS 15/2014-77).

47. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na náležité odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR z 10.11.2011 sp.zn. IV. ÚS 481/2011, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. „Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napríklad IV. ÚS 75/09), podľa ktorej neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že budú ich správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 481/2011).

48. Odvolací súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci BEAIN vs. Rumunsko (Sťažnosť č. 30658/05, Baranowski vs. Poľsko, sťažnosť č. 2835/95).

49. Napokon povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon jednoznačne vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie), je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie (napr. Alexi, R: A theory of legal argumentation. A theory of rational discourse as theory of legal justification. Oxford: Clarendon Press vs. 1989, s. 277 - 278, citovaný v článku autora Petra Wilflinga, vzájomne si odporujúca judikatúra je porušením dohovoru: BEIAN V. Rumunsko na www.otvorenepravo.sk <<http://www.otvorenepravo.sk>>). Účastníci konania musia mať dôveru v určitú rozhodovaciu prax súdov v skutkovo i právne porovnateľných veciach.

50. Žalobca v súvislosti s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b (CSP namieta, že súd prvej inštancie sa „nevysporiadal s kľúčovou námietkou žalobcu spočívajúcou v tvrdení, že v prospech žalovaného nemohlo vzniknúť zákonné vecné bremeno, nakoľko stavby žalovaných neboli

povolené podľa vtedy platných právnych predpisov, v dôsledku čoho nebolo možné dôjsť k záveru o vzniku zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009“.

51. Odvolací súd zároveň akcentuje na rozhodnutia Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 15C/130/2015 a ním súvisiace konania na Krajskom súde v Prešove, ako aj Najvyššom súde SR a s tým súvisiace rozhodnutie Ústavného súdu, keď v obdobnej veci prijal NS SR záver vyjadrením v jeho uznesení zo dňa 21.04.2022 sp.zn. 7Cdo/292/2021 konštatujúc, že „stavba (pozemná komunikácia), ktorá leží na pozemku vo vlastníctve dovolateľa je stavbou povolenou, keďže bola realizovaná na základe platného rozhodnutia o umiestnení stavby, ako aj stavebného povolenia, t.j. na základe predpisov účinných ku dňu vydania týchto rozhodnutí, nakoľko posúdenie skutočnosti, či bola stavba povolená je predmetom skúmania na základe predpisov platných v okamihu vzniku stavby. V tejto súvislosti dovolací súd zároveň poukázal aj § 54 Stavebného zákona účinného ku dňu vydania stavebného povolenia, podľa ktorého stavby, ich zmeny a udržiavacie práce na nich sa môžu uskutočňovať iba podľa stavebného povolenia, alebo na základe ohlásenia stavebnému úradu“. Dovolací súd zároveň konštatuje, že „pre posúdenie vzniku zákona o vecných bremenách nie je právne významné, či je stavba oprávnená, resp. neoprávnená teda, či dal vtedajší vlastník pozemku súhlas na výstavbu cestnej komunikácie. V predmetnej veci je podstatné, že na stavbu bolo vydané stavebné povolenie, stavba pozemnej komunikácie bola povolená a preto sa na pozemok pod touto stavbou vzťahuje režim § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Žalovaný teda od účinnosti tohto zákona t. j. od 01.07.2009 neužíva pozemok žalobcu pod komunikáciou bez právneho dôvodu, keďže k uvedenému pozemku zo zákona vzniklo vecné bremeno.

52. Odvolací súd poukazuje aj na konštatovanie Ústavného súdu SR v konaní vedenom pod sp.zn. IV. ÚS 236/2023-15, ktorý konal o ústavnej sťažnosti žalobcu podanej proti rozhodnutiu NS SR sp.zn. 7Cdo/292/2021, ktorý v bode 19 odôvodnenia uznesenia zo dňa 26. apríla 2023 uviedol: „V tejto súvislosti nie je bez významu ani to, že len samotná námietka o nedoručení príslušných administratívnych rozhodnutí priamo sťažovateľovi, resp. jeho právnomu predchodcovi ešte sama osebe (bez ďalšej skutkovej argumentácie) nepreukazuje prítomnosť vady v postupe príslušného správneho orgánu v podobe nedoručenia správneho rozhodnutia. V okolnostiach danej veci je podstatné to, že pozemnú komunikáciu z pohľadu právnej úpravy, ktorá bola súčasťou zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení účinnom od 1. októbra 1976 do 30. apríla 1990 (ďalej len „stavebný zákon“) bolo možné kvalifikovať ako tzv. líniovú stavbu, resp. stavbu, kde sa vyskytoval väčší počet účastníkov v situáciách, ktorých označený stavebný zákon pri vydávaní územného rozhodnutia a stavebného povolenia umožňoval ich doručovanie aj verejnou vyhláškou (§ 42 ods. 2, § 69 ods. 1 v spojení s § 61 ods. 4 stavebného zákona).“

53. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že náhrada za zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z.z. má byť opakovaná a nie jednorazová odvolací súd poukazuje opätovne na odôvodnenie rozhodnutia NS SR sp.zn. 7Cdo/292/2021, ktorý v bode 21 odôvodnenia cituje z ďalších rozhodnutí NS SR a uzatvára, že pri práve na zaplatenie náhrady za zriadenie vecného bremena ide o jednorazovú odplatu, v danom prípade vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku, ktorý je vo vlastníctve žalobcu, vzniklo zo zákona, a to ku dňu jeho účinnosti, t.j. k 01.07.2009.

54. Ústavný súd v odôvodnení uznesenia zo dňa 26. apríla 2023 sp.zn. IV. ÚS 236/2023- 15 okrem iného v bode 22 uviedol: „V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nezohľadnení dočasnej povahy zákonného vecného bremena v doterajšej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu je potrebné uviesť, že z rozhodnutí, na ktorých pozadí najvyšší súd odôvodňoval napadnuté rozhodnutie (bod 21 napadnutého rozhodnutia), síce explicitne nevyplýva, že najvyšší súd sa osobitne zaoberal otázkou dočasnej povahy vecného bremena a túto zohľadňoval pri svojom rozhodovaní, avšak vnímanie dočasnej povahy zákonného vecného bremena možno v tejto rozhodovacej činnosti identifikovať implicitne, keďže najvyšší súd pre účely odôvodňovania svojich rozhodnutí aplikoval pravidlo vyplývajúce z § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z., z ktorého obsahu celkom jednoznačne vyplýva dočasný charakter zákonného vecného bremena. Dočasná povaha zákonného vecného bremena bola navyše explicitne reflektovaná napr. v uznesení najvyššieho súdu č.k. 4MCdo/2/2014 z 23. apríla 2015, a preto nemožno dospieť k záveru, že označená problematika nebola súčasťou relevantného diskurzu na pôde najvyššieho súdu v súvislosti s posudzovaním (dočasnej) povahy zákonného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z.“

55. V súvislosti s odvolacou námietkou, že hodnotu vecného bremena nebolo možné v čase jeho vzniku určiť, odvolací súd uvádza, že ústavný súd už v citovanom rozhodnutí skonštatoval: „pravidlá umožňujúce finančne vyjadriť hodnotu obmedzenia vlastníckeho práva zaťaženého vecným bremenom boli súčasťou právneho poriadku už v čase vzniku zákonného vecného bremena (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku účinná v čase 1. júla 2009), na ktoré poukázal vo svojom rozsudku napríklad okresný súd (bod 8.1 rozsudku okresného súdu). Na základe už uvedeného nemožno prijať záver, že by v rámci rozhodovacej činnosti nebol zohľadňovaný charakter dočasnosti vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z., prípadne možnosti vlastníkov pozemkov obmedzených vecným bremenom kvantifikovať výšku takéhoto obmedzenia.“

56. K ďalšej námietke odvolateľa odvolací súd poukazuje opätovne na odôvodnenie rozhodnutia ústavného súdu, ktorý už v citovanom rozhodnutí uviedol: „jeho pozornosti neušla skutočnosť, že právna úprava, ktorá je súčasťou zákona č. 66/2009 Z.z. (§ 2 ods. 2), v spojení s právnou úpravou vyplývajúcou zo zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“) s účinnosťou od 1. septembra 2022 umožňuje aj vlastníkom dotknutých pozemkov iniciovať konanie o povolení pozemkových úprav [§ 6 ods. 1 písm. d) v spojení s § 7 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.], a tým proaktívne pôsobiť pri uplatňovaní prostriedkov eliminujúcich dopady obmedzenia ich vlastníckeho práva k pozemku zastavenému pozemnou komunikáciou, čím nepochybne rozširuje a posilňuje možnosti dosiahnutia účelu tejto právnej úpravy. V kontexte tejto novej normatívnej reality ústavný súd zastáva názor, že prípadná kasácia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu by v okolnostiach danej veci nič nezmenila na právnom postavení sťažovateľa, keďže jeho námietka o nemožnosti dosiahnutia účelu zákona č. 66/2009 Z.z. v dôsledku absencie právneho nástroja na iniciovanie konania o vysporiadaní právnych pomerov k pozemkom zastavaným pozemnou komunikáciou je vzhľadom na súčasné znenie zákona č. 66/2009 Z.z. vyprázdnená.“

57. Odvolací súd poukazuje na podporu záverov súdu prvej inštancie aj na najnovšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR, teda na najnovšiu rozhodovaciu prax v otázke priznávania nároku na náhradu za užívanie nehnuteľnosti z pohľadu možnosti priznania tejto náhrady jednorazovo, prípadne opakovane a zároveň otázku premičania tohto nároku:

[1.] UZNESENIE ÚS SR, SP.ZN. II. ÚS 114/2024 zo dňa 20.03.2024

Z odôvodnenia:

„22. V predmetnej veci je dôležité, že sťažovateľ je vlastníkom dotknutého pozemku od roku 2007. Pozemok nadobudol kúpnu zmluvou z roku 2007. Podľa § 151n ods. 2 Občianskeho zákonníka vecné bremená spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti prechádzajú s vlastníctvom veci na nadobúdateľa. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ vedel o tom, že s pozemkom je spojené vecné bremeno.

23. S časom nadobudnutia pozemku súvisí, že sťažovateľ sa v skutkovo a právne obdobnej veci (Jarkovský proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 4014/12, rozhodnutie z 2. 7. 2019) týkajúcej sa však náhrady za zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov domáhal pred ESLP porušenia svojho práva na pokojné užívanie majetku. Európsky súd pre ľudské práva argumentoval, že za okolnosti dobrovoľného nadobudnutia majetku s plným vedomím jeho stavu a uplatňovania podobných nárokov v mnohých iných prípadoch bez skutočného úsilia o úpravu vzťahu medzi vlastníctvom a užívaním nemožno tvrdiť, že sťažovateľ uplatňoval niečo iné než špekulatívny občianskoprávny nárok bez legitímnej nádeje na úspech, a teda nemal „majetok“ chránený čl. 1 dodatkového protokolu. Nedošlo tak k porušeniu práva na pokojné užívanie majetku. 5 Uvedené rozhodnutie vyvažuje sťažovateľov argument rozhodnutiami ESLP týkajúcimi sa regulovaného nájomného (bod 13).

24. S časom nadobudnutia pozemku taktiež súvisí, že podľa judikátu R 73/2016 (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo 14. apríla 2016), z ktorého súdy v sťažovateľovej veci vychádzali, vzniká jednorazový nárok na náhradu za vecné bremeno od 1. septembra 1993, čo sa vzťahuje na sťažovateľov pozemok, ktorý bol zastavaný bytovým domom v roku 1969. Právna veta judikátu R 73/2016 znie: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (1. septembra 1993). Z predmetného

ustanovenia nevyplýva ďalšiemu vlastníkovi zaťaženého pozemku právo na náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckych práv.“ Interpretácia a aplikácia podústavného práva a jeho zjednocovanie je vecou najvyšších súdnych autorít v systéme všeobecného súdnictva. Právne závery vyslovené v R 73/2016 ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach posúdil ako ústavne súladné (napr. II. ÚS 323/2017, III. ÚS 276/2021). Ani v tejto veci ústavný súd nevidel dôvod sa od týchto rozhodnutí odchýliť. K sťažovateľovej argumentácii nálehom sp. zn. PL. ÚS 42/2015, ktorý sa týka opakovaných platieb, ústavný súd uvádza, že sa týka odlišného typu bremien, a to z oblasti tepelnej energetiky, a preto nie je podľa judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 264/2018) na sťažovateľov prípad aplikovateľný.“

[2.] UZNESENIE NS SR, SP.ZN. 2CDO/53/2022 zo dňa 30.05.2024

Z odôvodnenia:

„26 . Najvyšší súd obdobnú dovolaciu otázku už riešil v rozsudku z 24. marca 2015 sp.zn. 7Cdo/26/2014, rozsudku zo 14. apríla 2016 sp.zn. 3Cdo/49/2014, uznesenia z 30. novembra 2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019, uznesenia z 27. apríla 2022 sp.zn. 5Co/175/2019, v ktorých v skutkovo a právne podobných veciach hľadal odpoveď na dovolateľmi nastolenú právnu otázku, či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno vzniknuté zákonom č. 66/2009 Z.z. má nárok na primeranú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným týmto zákonom. Dovolací súd dospel k záveru, že „Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t.j. ide o obmedzenie vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/49/2014 konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľnú“ aj ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa posudzovania opakovanosti finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp.zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS 227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili. Ani nálezh ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015 neovplyvnil vyššie ustálený právny názor. Ako vyplýva z uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 323/2017 „nemožno stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravujú rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od účinnosti zákona 1. septembra 1993“. „Je tomu tak aj pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého rozsah je určiteľný už pri jeho vzniku“. Vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na náhradu za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. patrí k tzv. zákonným vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zákonom č. 182/1993 Z.z.“

[3.] ROZSUDOK NS SR, SP.ZN. 4CDO/71/2023 zo dňa 16.07.2024

Z odôvodnenia:

„14. K otázke č. 1, t. j. či je dôvodom na nepriznanie nároku žalobcom ich tvrdenie, že na nimi uplatnený nárok sa vzťahuje odplata za zriadené vecné bremeno vo forme opakovaných plnení počas doby celého trvania práva vecného bremena, dovolatelia poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/385/2012 zo 06. februára 2013, sp.zn. 4MCdo/15/2010 z 27. júla 2011, sp.zn. 5Cdo/196/2009 z 22. septembra 2010, sp.zn. 7Cdo/25/2018 z 29. novembra 2018 a uviedli, že pokiaľ odvolací súd zdôraznil, že žalobcovia tvrdili opakovaný charakter odplaty za zriadené vecné bremeno a konštatoval, že sa má jednať o jednorazovú finančnú náhradu, dospel k nesprávnym záverom. Dovolatelia boli presvedčení, že odvolací súd sa nemal zaoberať otázkou právneho posúdenia uplatneného nároku zo strany žalobcov, ale mal sa zaoberať opísaním skutkového deja - skutkovým tvrdením žalobcov a následne mal tvrdenia žalobcov podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy. Následne mal odvolací súd dospieť k záveru, že na nárok žalobcov sa vzťahuje jednorazová náhrada a žalobcami uplatnený nárok je dôvodný, a to preto, že nárok žalobcov bol na súde uplatnený dňa 29. júna 2012, tzn. v 3-ročnej premlčacej lehote odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. (odo dňa 01. júla 2009). V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/385/2012 zo 06. februára 2013 dovolací súd poukázal na zásadu iura novit curia a uviedol, že právna kvalifikácia veci je vecou súdu a nie povinnosťou účastníkov konania, ktorí musia len uviesť rozhodujúce skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Totožný právny názor vyplýva aj zo zvyšných rozhodnutí Najvyššieho súdu SR označených dovolateľmi.“

„29. Odvolací súd sa riadne držal záverov najvyššieho súdu prezentovaných v zrušujúcom rozhodnutí sp.zn. 4Cdo/161/2020 z 29. júna 2022, prihliadol na prejudiciálne účinky rozhodnutí iných všeobecných súdov týkajúcich sa totožných účastníkov konania a riešiacich hmotnoprávne vzťahy majúce vplyv na rozhodnutie, zaoberal sa špecifikami skutkových okolností daného prípadu (napr. rozporom s dobrými mravmi) a na podklade vykonaného dokazovania vo veci rozhodol.“

[4.] UZNESENIE NAJvyššieho súdu SR, SP.ZN. 7CDO/49/2023 zo dňa 26.06.2024

Z odôvodnenia:

„18.3. V uznesení z 26. januára 2022 sp.zn. 1Cdo/99/2019 najvyšší súd v podobných súvislostiach pri interpretácii § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. uviedol, že „odvolací súd rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keď uzavrel, že z charakteru uplatneného práva žalobcu na zaplatenie náhrady za zriadenie vecného bremena je ustálené, že išlo o jednorazovú odplatu; nakoľko vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku, ktorý je momentálne vo vlastníctve žalobcu, vzniklo zo zákona ku dňu 01.07.2009 a vlastník pozemku si v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní neuplatnil nárok na odplatu v lehote 3 rokov od jeho vzniku, t.j. do 01.07.2012, jeho právo sa premlčalo, teda nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena bol v čase kúpy pozemku so zákonným vecným bremenom žalobcom dňa 18.06.2014 už premlčaný.“ Toto rozhodnutie rovnako prešlo testom ústavnosti, keď ústavný súd uznesením z 12. mája 2022 sp.zn. III. ÚS 272/2022 odmietol sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a poukazujúc na svoje predchádzajúce rozhodnutia (III. ÚS 68/2019 a III. ÚS 340/2021) uviedol, že „Zákon č. 66/2009 Z.z. mlčí v tom, že by sťažovatelia mali mať či už jednorazovú alebo opakovanú náhradu za zriadenie vecného bremena. Záver, že im nemožno priznať opakovanú náhradu, preto nemožno považovať za vylúčenie zákonom predpokladaného následku, a preto v prípade napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nemožno dospieť k záveru, že by išlo o rozhodnutie, ktoré je nelogické alebo v zjavnom rozpore s právnou úpravou, ktorú najvyšší súd v tejto veci aplikoval,“ (pozri tiež III. ÚS 621/2023, III. ÚS 95/2020). K podobným záverom dospel dovolací súd aj v uznesení zo 14. decembra 2022 sp.zn. 1Cdo/255/2021“.

58. Napokon odvolací súd poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu SR uvedené v uznesení sp.zn. 4Cdo/71/2023 zo dňa 16.7.2024 a tiež v uznesení sp.zn. 9Cdo/360/2021 zo dňa 30.10.2023.

59. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazuje na skoršie rozhodnutia NS SR odvolací súd aj s poukazom na vyššie uvedené novšie rozhodnutia NS SR a Ústavného súdu SR má za to, že došlo k zmene výkladu zákona o náhrade za zriadenie vecného bremena najvyššou súdnou autoritou, teda Najvyšším súdom SR, ktorého rozhodnutia aj vyššie citoval.

60. V tejto otázke odvolací súd opätovne poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 539/2020-21 zo dňa 28.10.2020, v ktorom okrem iného uviedol: „Okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová, nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné

bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorazovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Podstatu predmetného názoru považoval za ústavne udržateľný aj Ústavný súd v rozhodnutí IV. ÚS 227/2012. Právo na náhradu za vecné bremeno sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe a tento nárok je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. t.j. k 01. júlu 2009 (žalovaný v konaní pred súdom 1. inštancie vzniesol námietku premlčania). Ak judikatúra Najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.“.

61. Možno teda konštatovať, že Ústavný súd uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu z pohľadu námietky sťažovateľa o nesprávnej a arbitrárnej aplikácii použitej právnej úpravy zasahujúcej do jeho majetkových práv, pričom z tohto dôvodu Ústavný súd ústavnú sťažnosť voči namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. Ústavy napadnutým uznesením Najvyššieho súdu odmietol.

62. S poukazom na vyššie uvedené a ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu odvolací súd dospel k záveru, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva má iba pôvodný vlastník pozemku a v súdnom konaní ho môže úspešne uplatniť iba v zákonom stanovenej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť od účinnosti tohto zákona. Ďalšiemu vlastníkovi pozemku už takýto nárok nevznikne.

63. Potom vo svetle už nateraz ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, od ktorej odvolací súd nenachádza žiaden rozumný dôvod odkloniť sa, a to aj napriek existujúcim opačným rozhodnutiam nižších súdov, na ktoré poukazoval žalobca, nemožno prijať iný záver, ako ten, že peňažná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom je jednorazová, nemajúca charakter opakujúceho sa plnenia, premlčuje v 3-ročnej všeobecnej premlčacej dobe, ktorá doba začala plynúť deň nasledujúci po účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z., t.j. dňa 02.07.2009, a uplynula dňa 02.07.2012. Preto s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaných v základnom konaní a dátum podania žaloby 28.1.2013, je nárok žalobcu voči obom žalovaným premlčaný.

64. Nakoľko v predmetnom konaní je požadovaná náhrada za obdobie od 29.01.2011 do 30.06.2013, pričom nárok v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. vznikol od 01.07.2009, premlčacia doba uplynula dňom 01.07.2012. Žaloba bola v predmetnej veci podaná až dňa 28.01.2013, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty a nakoľko námietku premlčania vzniesli obaja žalovaní správne rozhodol súd prvej inštancie, keď žalobu zamietol a preto odvolací súd za tohto stavu napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

65. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval ani jednu odvolaciu námietku za dôvodnú, a preto potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne.

66. Súd prvej inštancie nepochybil ani v súvislosti s rozhodnutím o trovách prvoinštančného konania.

67. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. tak, že úspešným žalovaným v 1. a 2. rade v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

68. V rámci tohto rozhodnutia odvolací súd rozhodol aj o trovách dovolacieho konania podľa § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Žalobca bol síce úspešný v rámci dovolacích konaní a to voči obom žalovaným, keď dovolací súd zrušil rozhodnutia odvolacieho súdu, preto by mal žalobcovi patriť nárok na náhradu dovolacieho konania. Odvolací súd však musí konštatovať, že v rozhodnutiach o trovách konania je podstatné konečné rozhodnutie vo veci samej s tým, že prvoinštančné, odvolacie aj dovolacie konanie tvorí jeden celok toho istého konania a preto žalobca, ktorý bol síce v dovolacích konaniach v tejto veci úspešný, ale napokon vo veci samej úspech ani z časti nemal, je povinný nahradiť obom žalovaným trovy dovolacieho konania, nakoľko podstatným pre rozhodnutie o trovách tak, ako uviedol odvolací súd vyššie je rozhodnutie vo veci samej, v ktorom boli plne úspešní obaja žalovaní, nakoľko súd žalobu voči nim v celom rozsahu zamietol.

69. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).